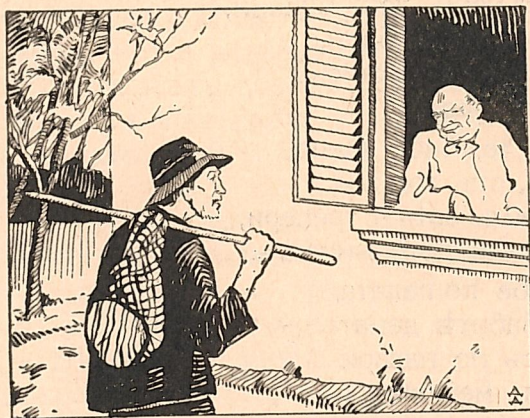

Сиромахъ и богаташъ.

Единъ сиромахъ човѣкъ скиталъ отъ градъ на градъ да дири работа. Нѣкжде той преседявалъ день, нѣкжде два, нѣкжде и цѣла недѣля, изработвалъ по нѣщичко и изработеното спестявалъ. А когато приближила зима и вѣтрове задухали отъ планинитѣ, сиромахътъ решилъ да се завърне при жена си и децата си. Съ скжсани дрехи и обуца, само съ единъ хлѣбъ въ торба, той тръгналъ на пѣтъ. Харно било докато минавалъ презъ села и селища. Тамъ лесно получавалъ подслонъ и храна. Но на края се забъркалъ въ единъ пущинакъ и два дни не можалъ да излѣзе на правъ пѣтъ, нито човѣкъ да срещне. Само глутници вълци нощемъ страшно виели. Сиромахътъ презъ нощта прекарвалъ по дърветата, а денемъ продължавалъ да върви, търсейки напусто кжщца или човѣкъ. Най-сетне, на третия день, той се намѣрилъ предъ кжщата на единъ богаташъ. Зарадвалъ се сиромахътъ и почукалъ на вратата. Показало се на прозореца едно сбръчкано лице и голѣмъ червенъ носъ.

— Какво искашъ?
— попитало сбръчканото лице.

— Пѣтникъ съмъ. Дайте ми подслонъ, ако знаете, какво е беда и страдание. Пуснете ме да огрѣя измръзналото си тѣло, нищо друго не искамъ.

— А, искашъ да се огрѣешъ? — казалъ червеното лице.

— Добре. Видишъ ли хе тамъ, далеко, на третия ридъ, де гори огънь?

— Виждамъ, — отговорилъ сиромахътъ.

— Като виждашъ, — засмѣло се сбръчканото лице, — седни предъ кжщата, вдигни ржцетѣ и краката си срещу огъня и се грѣй, колкото искашъ.

Тѣзи думи не отчаяли сиромаха. Той се свилъ до една стена и така прекаралъ нощта. Когато се събу-